

В ІНСТИТУТІ ЛІТЕРАТУРИ

ШЕВЧЕНКОЗНАВЧІ СЕМІНАРИ

30 серпня 2022 р. відбувся науковий вебінар «Шевченкознавство ХІХ — першої половини ХХ ст.: проблеми становлення і розвитку». *Ірина Прилітко* у виступі «Життя і творчість Тараса Шевченка в критичній рецепції Омеляна Партицького» зосередилася на розгляді праці «Провідні ідеї в письмах Тараса Шевченка» (1872), розкривши інтерпретаційні підходи дослідника до осмислення життєвого шляху і творчого доробку Шевченка, з'ясувала також змістові, структурні, стильові особливості цієї публікації, увиразнила її значущість у розвитку шевченкознавства другої половини ХІХ ст. *Алла Калинчук* у доповіді «Михайло Возняк — читач Шевченкових поезій» дійшла висновку, що науковець уперше узагальнив історичні та літературні джерела поеми «Іван Підкова». Не втратили актуальності його міркування про творчі імпульси до появи «Подражання 11 псалму», перебіг створення поеми «Неофіти». У доповіді «Шевченкознавчі питання в епістолярії співробітників Всеукраїнської академії наук та Інституту Тараса Шевченка 1920—1930-х років» *Галина Карпінчук* проаналізувала понад 80 листів із київських архівів. За епістолярієм Ієремії Айзенштока, Дмитра Багалія, Олександра Дорошкевича, Сергія Єфремова, Агатангела Кримського, Михайла Новицького, Олекси Новицького, Володимира Міяковського, Миколи Плевака, Петра Руліна та інших вона висвітлила труднощі в організації наукової діяльності в київській філії Інституту Тараса Шевченка, відтворила деякі обставини підготовки перших двох академічних Повних зібрань творів поета, у підсумку окреслила головні напрямки розвитку тогочасного шевченкознавства. На сьогодні більшість цих листів не оприлюднено, окремі з них атрибутовано під час роботи над доповіддю.

На науковому семінарі «Шевченківська мемуаристика» 15 вересня 2022 р. *Михайло Назаренко* (Київський національний університет імені Тараса Шевченка) у доповіді «Спогади Олександри Куліш про Шевченка: питання достовірності» зіставив відомі (зокрема й неопубліковані) тексти мемуаристики між собою та зі спогадами інших знайомих Шевченка. У спогадах О. Куліш поєднуються цілком достовірні факти, очевидні помилки, свідомі чи несвідомі викривлення та відомості, які у принципі неможливо перевірити. Попри це, мемуарні тексти О. Куліш дають змогу де в чому уточнити чи доповнити спогади Пантелеймона Куліша й Миколи Костомарова. У повідомленні «Фактографізм спогадів Микити Савичева про Шевченка» *Олександр Боронь* відзначив ті прикмети публікації «уральського козачини», що дають підстави зарахувати її до вартих довіри мемуарних джерел.

Євгенія ЛЕБІДЬ-ГРЕБЕНЮК
м. Київ

Отримано 16 вересня 2022 р.